

жете, о драги граждани, кое да прѣдпочета: синоветѣ си или отечеството?

— Ликтори, изпълнете законитѣ и наложете наказанието на прѣстѣпницитѣ. Да живѣе отечеството! извика Брутъ като стана отъ камения столъ, обърна се гърбомъ къмъ синоветѣ си и закри съ тога лицето си, да не гледа, що ще стане.

Веднага ликторитѣ измъкнаха отъ връзкитѣ остритѣ сѣкири, които блѣснаха като мълния прѣдъ очитѣ на народа. Двамата Брутови синове бѣха съблѣчени. Най-първо имъ удариха нѣколко пръчки и сетнѣ ги туриха да колѣничатъ, па ги посѣкоха прѣдъ очитѣ на всички. Когато сѣкиритѣ лѣснаха въ въздуха и главитѣ на момцитѣ се търкулнаха по земята, Брутъ съ завито лице слѣзе отъ стълбата и повика другия консулъ, Колатинъ, да прѣдседателствува събранието по-нататъкъ.

Горещи и изобилни сълзи потекоха отъ очитѣ на всички зрители и свидѣтели.

